ILYÉS FERENC SOKSZOROS MAGYAR VÁLOGATOTT JÁTÉKOS A HATÁRON TÚLI SPORTOT TÁMOGATÓ EGYÜTT NÖVÜNK FEL! ALAPÍTVÁNY CÉLJAIRÓL

Jobb itthon tanulni a kézilabdázást

Székelyudvarhelyről indult a karrierje, a legjobbak között kézilabdázott, a magyar válogatott csapatkapitánya is volt. Ilyés Ferenc még jelenleg is aktív, a Tatabánya sportolója, emellett évek óta a Magyar Kézilabda-szövetség megbízásából végez értékteremtő munkát. Amolyan hazafelé tekintőt is, hiszen 2020 tavasza óta az Együtt növünk fel! alapítvány kuratóriumi elnökeként is dolgozik. A 39 éves sportembert arról kérdeztük, miként látja a székelyföldi kézilabdázást, az utánpótlásnevelést, melyek az alapítványa céljai.

» KATONA ZOLTÁN

Ilyés Ferenc vallja: a gyerekeket helyben kell tartani, nevelni, ameddig csak lehet

LŐRINCZ CSABA/ARCHÍV

– Tavaly jött létre az Együtt növünk fel! alapítvány, amelynek a kuratóriumi elnöke vagy. Az elmúlt hónapokban miként működött az alapítvány?

– Amikor tavaly kitört a világjárvány és megállt az élet, a Magyar Kézilabda-szövetségnél is újragondoltuk azt a formát, amelynek révén támogatjuk a határon túli kézilabdát, és az a döntés született, hogy hozzunk létre egy alapítványt. Megtisztelő, hogy én lehettem a kuratórium elnöke, illetve kuratóriumi tagnak a szövetségtől Juhász István sportakadémia-igazgató és Jakab Árpád került bele, utóbbi a főtitkári megbízott a határon túli kézilabdáért. Mellettük szakmai vonalon Sipos Lóránt került be Székelyudvarhelyről, és mivel a partiumi részen is van egy kézilabdaprojekt, amit támogatunk, őket Nagy Flórián képviseli.

Kicsit hosszadalmasra sikerült az alapítvány bejegyzése, mert azt gondoltuk, hogy nyár végére, iskolakezdésre készen lesz és át tudja venni az eddigi támogatást, de sajnos nem úgy alakult, így csak októberben sikerült bejegyeztetni. Most tartunk ott, hogy az alapítványon keresztül végre megtörténnek az első kifizetések, hiszen az edzők a járvány ellenére dolgoztak – ki ahogy tudott –, most pótoljuk az elmaradásokat. Folyamatos a szakmai munka, az edzések, a korosztályok, a sportolók nevelése. Ám van egy olyan helyzet, hogy több, még nagyon fiatal, 14–15 éves fiút és lányt elvisznek más, nagy kézilabdaközpontok. Azaz ugyanaz figyelhető meg, mint a futballban is a topcsapatoknál.

– Miként látod ezt a helyzetet, meg lehet-e oldani azt, hogy 18 éves korig helyben megfelelő képzést és támogatást kapjon egy sportoló?

– Ez nemcsak az én véleményem, hanem a szövetség és a szakmában dolgozók is úgy vélik: próbáljuk meg helyben tartani a gyerekeket, ameddig csak lehet, ne mozdítsuk ki őket a családi biztonságból. Sok elgondolkodtató példa van arra, hogy egy serdülőt elcsábít egy nagy nevű klub, ahol nagyon nehéz bekerülni a felnőtt csapatba. Nagyon fiatalon, 13–14 évesen vagy még kisebb korban odaviszik a gyerekeket, és a végén legtöbben hazakerülnek vagy alacsonyabb osztályban kézilabdáznak tovább. Nem tudják bejárni azt az utat, ami nélkülözhetetlen, hogy komoly sportkarriert fussanak be.

» El kell gondolkodni, kell-e az, hogy a gyerekek ilyen hamar kirepüljenek, vagy egyszer érettségizzenek le, töltsék be a tizennyolcadik évüket és akkor lépjenek tovább. Ezt kéne mi megteremtsük és elérjük, hogy bízzanak bennünk a szülők, hogy tényleg jó feltételek vannak itthon is.

Persze nem mindenkiből lesz profi sportoló, de sokan azért „vesznek el”, mert nincs meg az a családi háttér, az a kialakult jellem, ami kell ahhoz, hogy az otthontól több száz kilométerre lévő nehézségeket, viszontagságokat leküzdjék és még jól is teljesítsenek. Az a célkitűzésünk, hogy helyben olyan körülményeket, lehetőségeket teremtsünk, hogy ne kelljen elmenniük a gyerekeknek. És itt jön a szülők szerepe, hiszen nagyon sokszor a nagy kluboknál vagy a nagyobb utánpótlásképző központokban tapasztalt körülmények elkápráztatják őket. Odamennek, és azt látják, hogy fantasztikus lehetőségek vannak, mint a szállás, a kaja, odafigyelnek a gyerekekre. De mégis azt gondolom, hogy a családi hátteret ez nem tudja pótolni. El kell gondolkodni, hogy kell-e az, hogy a gyerekek ilyen hamar kirepüljenek, vagy egyszer érettségizzenek le, töltsék be a tizennyolcadik évüket és akkor lépjenek tovább. Ezt kéne mi megteremtsük és elérjük, hogy bízzanak bennünk a szülők, hogy tényleg jó feltételek vannak itthon is. Az a helyzet, hogy nem a gyerek, hanem a szülő dönti el, hogy menjen-e a gyerek.

– Az alapítványnak lesz-e ösztöndíjrendszere, illetve mentorprogramja?

– A közeljövőben lesz Budapesten kuratóriumi ülés, amelyen rengeteg dolgot meg fogunk beszélni és vitatni. Mindenképpen szeretnénk, hiszen a Magyar Kézilabda-szövetségnek van már ilyen programja, amely révén kitűnő fiatal sportolókat támogat. Szeretnénk az alapítványon belül is ilyet. Eddig közvetlenül a támogatást adtuk Székelyudvarhelyre, illetve a partiumi projektre, most viszont az alapítványon keresztül zajlik mindez, illetve a szakmai irányt is mi fogjuk adni. Sokkal jobb rálátásunk és ráhatásunk lesz arra, hogy mi történik, és ez is volt a cél.

– Ha kiszélesítjük a kört, az is a célok közé tartozik, hogy székelyföldi gyerekek kerüljenek Székelyudvarhelyre kézilabdázni – erre régebben is volt sok jó példa. A kisebb települések sportolóinak a felfedezése is cél?

– Az első pillanattól kezdve ezt is szem előtt tartottuk, hogy az egész régiót lefedjük. Eltelt három év, és sajnos nem jutottunk el odáig, hogy ezt megvalósítsuk. Ehhez elsősorban több támogatás is szükséges, hogy más településeken is csapatokat működtessünk. Az én időmben szovátai, csíkszeredai, gyergyóditrói csapattársaim voltak Udvarhelyen, de utánunk jöttek Barótról, Vargyasról vagy Marosludasról is fiatal sportolók. De nem tudtuk még úgy stabilizálni a működést, hogy ekkora távlatokban tudjunk gondolkodni.

– A gyerekek előtt példaképek állnak, elsősorban a helyi csapat, Székelyudvarhelyen a Szejke SK felnőtt együttese ilyen. Első körben lehet, hogy ebbe a csapatba épülnek be az Akadémia neveltjei, akikről beszélünk.

– A szövetségnél is úgy gondolják, hogy mindenképpen olyan településeken kell létrehozni központokat, ahol felnőtt csapat van, mégpedig azért, hogy a gyerekek lássák, hova kellene eljutni, mi lenne a következő lépésük. Udvarhelyen jelenleg a férfi kézilabda az erőteljesebb, régebben a női volt, ez mindig változik. Azt is látni kell azonban, hogy nagyon nehéz elsőosztályos csapatot fenntartani, Udvarhely elég kicsi város ahhoz, hogy ezt meg tudja csinálni. Ehhez olyan összefogás kellene, amit nehéz megvalósítani a városi cégek, vállalkozások részéről, illetve a településen kívül, támogatóként egy nagy, országos céghálózatot is be kellene vonni.

Egyelőre azt látjuk, hogy a másodosztály a realitás, ami olyan szempontból akár kedvező is, hogy a fiatalok be tudnak épülni a csapatba. Nagyon nagy az ugrás az ifjúsági csapat és az első osztály között nemcsak Romániában, hanem Magyarországon is. Pillanatnyilag úgy gondolom, hogy ez jól működtethető, mert mondjuk egy tizenhét éves játékos már meg tudja állni a helyét a másodosztályban. Ha úgy teljesít, akkor kiemelkedő lesz, és onnan lehet továbblépni. Tizenhét évesen az élvonalba még nem lehet felkerülni, de a másodosztályos bajnokságban lehet játszani.

Neves szakember. Ilyés Ferenc immár a pályán kívül is értékteremtő munkát végez

FACEBOOK/MAGYAR KÉZILABDA-VÁLOGATOTT/ARCHÍV

Az Együtt növünk fel! alapítványról

Az Együtt növünk fel! alapítvány célja a történelmi Magyarország területén kialakítandó, a nemzettudatra épülő, az egészséges életmóddal és a versenysporttal összefüggő kézilabda-specifikus kiválasztás, felkészítés, versenyeztetés és szakemberképzés. Az alapítvány támogatja az együttműködési megállapodások megkötését hazai és külföldi sportszervezetekkel az utánpótláskorú játékosok versenyeztetése céljából, a gyermek és ifjúsági kézilabdatornák szervezését, a szakemberek díjazását, a sportoláshoz szükséges tárgyi feltételek javítását, a kiemelkedő eredményeket elérő csapatok edzőtáboroztatását, a legjobb utánpótlásjátékosok menedzselését (ezzel összefüggésben ösztöndíjakat állapíthat meg és folyósíthat), a szakemberek továbbképzését és jutalmazását.